

въспоминание за себѣ си. Азъ, види са, скоро не ща да бѣда никакъ въ сѣстояние да се ползувамъ отъ даровете на Патоската богиня. Ти казвашъ — добрата Афродита? Тя е добра и щедра само за младите, а за насъ, старците, тя е скѣперница, ревнива! Напразно моятъ медикъ ми дава даровете на Ескулапа: колкото по-често азъ прибѣгвамъ до тѣхъ, толкова повече усѣщамъ, че моите сили слабѣятъ и истива огънътъ на моите желания. Попѣкогашъ би искалъ да бѣда по-добре просѣкъ, нежели господаръ; просѣкътъ спокойно ще да пренесе таково лишение. — даже и когато е здравъ, жените са отврѣщатъ отъ неговите дрипи; но азъ, който повелявамъ надъ милионе хора, азъ, за когото и най-прекрасната матрона е готова да измѣни на мѣжътъ си, да остави дѣцата си, да заборава срамътъ, азъ — както онзи страдалецъ въ адътъ, измѣченъ отъ гладъ, глѣда на вкусните ѣденета и не може да са наслади съ тѣхъ, защото устата му сѣ малки . . .

Сеянъ.

Както твоята власть е безгранична, така сѣ и неистоцими твоите наслаждения. Или у насъ, у вѣрните твои слуги, нѣма да достигне въображение, щото съ нови измишления да направиме разнообразенъ твоятъ животъ..

Тиверий.

Сичко ми омѣрзва. Новото нѣщо ма зашмава само за день -- за два: послѣ едно и сѣщото омѣрзва и, най-послѣ, нищо вече нѣма да измислишь, за да заглушишь мѣчителната скѣрбь.

Сеянъ.

Днесъ азъ съмъ ти приготвилъ ново развлѣчение въ градината.